

عنوان مقاله:

آسایش دمایی شهرستان زابل و کاربرد آن در برنامه ریزی توریسم

محل انتشار:

نخستین کنفرانس ملی آب و هوا شناسی (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

تقی طاوسی - دانشیار دانشکده جغرافیا و برنامه ریزی محیطی دانشگاه سیستان و بلوچستان

غلامعلی سالارزهی خاشعی - دانشجوی کارشناسی ارشد کاربرد اقلیم شناسی در برنامه ریزی محیطی دانشگاه سیستان و بلوچستان

خلاصه مقاله:

هوا و اقلیم و گردشگری از جهات مختلف با هم در ارتباط هستند. گردشگران و سازمان های گردشگری به اطلاعات قابل اعتمادی در زمینه شرایط جوی نیازمندند این پژوهش با هدف شناسایی زمان های مناسب برای گردشگری در شهرستان زابل با شاخص آسایش دمایی «اوانز» انجام شده است. در این پژوهش عناصر اقلیمی مانند دما، رطوبت و... طی دوره آماری 27 ساله (1388-1362) تجزیه و تحلیل شده است. با توجه به جاذبه های اکوتوریسمی و تاریخی شهرستان زابل بر اساس مدل آسایش دمایی شرایط آسایش دمایی برای هرماه (سرد، گرم، آسایش) مشخص شده است. نتایج تحقیق نشان می دهد که ماه های مسافرت به این شهرستان (آبان، آذر، اسفند و فروردین) می باشد که دامنه گرما در این ماه ها دارای آسایش است. همچنین در ماه های (اردیبهشت، خرداد، تیر، مرداد و شهریور) هوا در این شهرستان گرم و گردشگران نیاز به لباس سبک تابستانی و وسایل خنک کننده دارند و در ماه های (دی، بهمن) هواسرد و گردشگران باید در سفر به شهر زابل لباس گرم زمستانی به همراه داشته باشند.

کلمات کلیدی:

آسایش دمایی، زابل، گردشگری، شاخص اوانز

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/209269>

